

متن پرسش

با سلام و عرض ادب خدمت شما استاد محترم: زمانی که تلاش می‌کنم زن را در تمام تاریخ ببینم به کربلا می‌روم. در ذهنم همه زنان برجسته، در خیمه ای به وسعت تاریخ، گرد وجود حضرت زهرا (سلام الله علیها) در کربلا جمع هستند. حتی خانم مرضیه حدیدچی هم در این خیمه همراه زنان بنی هاشم حضور دارد. این زنان مومنه برای ظهور تلاش می‌کنند. حیاتی در این خیمه هست که در دنیای مادی ما نیست. ما اغلب در «نمی‌شودها» و «نمی‌توانم‌ها» متوقف می‌شویم. ولی گویی در این خیمه هوا و رایحه ای دیگر جاری است. چطور می‌شود از قید «زمان» رها شد و ورای تصویر ذهنی به دیدن و شنیدن رسید و فراتر از آن مخاطب اوامر قرار گرفت و پر توان چشم گفت؟ آیا صحیح است به جای در نظرگرفتن علما و اساتید ارجمند، در نماز با اهل این خیمه همراه شد؟ لطفا در صورت صلاحدید راهنمایی بفرمایید. بی نهایت سپاسگزارم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است. مهم آن است که متوجه آینه‌هایی باشیم که اشاره دارند به آنچه آن آینه‌ها می‌نمایانند، حال چه آن آینه از جنس مردان باشد و چه از جنس بانوان، چه حاج قاسم سلیمانی باشد و چه خانم مرضیه دباغ و چه همسر شهید رشید. این است که جناب عمّان سامانی «رحمت‌الله‌علیه» در وصف زینب کبری «سلام‌الله‌علیها» به عنوان شخصی ماورای جنس زنان و مردان، می‌فرماید:

زن مگو مرد آفرین روزگار
زن مگو بنت الجلال اخت الوقار
زن مگو خاک درش نقش جبین
زن مگو، دست خدا در آستین
موفق باشید